

Vår region, landskapet och framtiden

I anslutning till **Torbjörn Conons** anförande, där han givit flera goda exempel på hur regioner hävdar sig i Montreal, Finland, Glasgow, Emilia Romagna, osv, valde **Eva Salevid** att ge exempel på ett östgötskt ungdomsinitiativ med liknande syfte. I projektet *Unga attityder* hade under året framförts visioner om en långsiktigt modern och trygg storstadsregion i Östergötland år 2016 och en ung man hade framkastat idén om två höga tvillingstatyer vinkande till varandra över slätten mellan Norrköping och Linköping.

Hon nämnde en region- och partnersökskonferens i Noord-Brabant, Holland där vikten av att regionerna sågs som ”drivkrafter” mot ett mer konkurrenskraftigt Europa stod i centrum. Regionerna behövdes som ”laboratorier” för lokal utveckling: ”leve regionerna!”.

Hon presenterade kort Kinda Kommun (10 000 inv) och den ideella förening, *Kinda Landskapsförening*, som stod bakom dagens seminarium och som, sen starten 2004, utvecklat sig som ”lobbyist” på landskapsområdet. Det stora problemet för landsbygdskommuner av bl a Kindas typ var att hantera den demografiska obalans som flykten till städerna inneburit och att kunna göra detta i samverkan med andra regionala aktörer, inte minst städerna. Hon hoppades att lokala beslutsfattare i Kinda skulle lyckas utveckla en turism grundad på en egen identitet på liknande sätt som den närmaste staden Vimmerby (ca 16 000 invånare) i Kalmar län redan hade lyckats göra. Där hade begreppet ”Astrid Lindgrens Värld”, redan lett till något av en massturism, sommartid. Kunde man då inom ramen för en både samverkande och specialiserad större regional helhet i Kinda inte satsa på t ex ”grön kvalitetsturism”?

Den regionala utvecklingsplanen i Östergötland till 2020, RUP, inklusive remisshandlingar, hade framhållit ett ökat behov av historia, identitet, regionala kultursatsningar, större ”flerkärnighet” i tätortsstrukturen samt större flexibilitet ifråga om i ”Lissabonprocessens” tre nyckelord: miljö – människor – ekonomi.

Ett exempel på en pågående viktig utveckling inom regionen var för närvarande *Eklandskapet i Östergötland*. Detta var ett stort försöksprojekt, bl a inom ramen för den **Europeiska landskapskonventionen**, där länets mycket rika bestånd av ekar utgjorde kärnan i vad som skulle leda till en **regional landskapsstrategi** år 2008. Syftet var att ta reda på de ekologiska värdena i länets naturliga ekmiljöer i samarbete med markägare och andra lokala aktörer.

Detta var naturligtvis en stor chans för regionen. Men det fanns även anledning att uppmärksamma ett par risker. En sådan var att betona det ekologiska perspektivet så mycket att man bortsåg från att landskapet även gav ett stort antal övriga potentiella landskapsaktörer möjlighet att utveckla andra *landskapsbilder*. Ty dessa kunde, enligt Landskapskonventionen skapa såväl fler jobb som en attraktivare region.

Dessutom fanns alltid en risk att landskapsambitionerna inte sträckte sig utanför de större städerna med den effekt detta kunde få för hela regionens konkurrenskraft. Landsbygden fortsatte då att köra sitt ”race” och städerna sitt, mer eller mindre oberoende av varandra... Det regionala samarbetet kring **komplementaritet** och **specialisering** var sannerligen viktigt – precis som i Emilia Romagna...

Regional utveckling i Sverige handlade *til syvende og sidst* inte minst om att öppna regionen för fler former av service och tjänster (=fler jobb). Till exempel borde inte bara stora stadsbaserade företag utan även små- och medelstora ses som framtidens viktiga resurser. Men för att detta skulle ske behövdes en ny typ av ”kvalitetssäkring”, som ofta bortsågs ifrån: allmänheten. **Allmänhetens deltagande** borde i högre grad ses som väsentlig för regional och samhällelig attraktivitet. Det behövdes fler demokratiska mötesplatser som kunde skapa större personlig och kulturell utveckling - både i städerna och på ”vischan”...

